

[N. Neergaard.]

vil ogsaa være adskillige af dem, for hvem det ikke var Tilfældet, som ikke havde paaagtet Loven forrige Gang, men som nu vil melde sig.

Endvidere maa det erindres, at som Følge af de væsentlige Lempelser, jeg som Finansminister gennemførte i 1922 overfor Formuer under 100 000 Kr., hvis Indhavere ikke har over 4 500 Kr. i Indtægt, var der en stor Del af de vedkommende, der ikke kunde faa mere efter den nye Lov end efter den gamle, og de har derfor ikke meldt sig. Derfor er dette Antal, 28 000, ikke saa forbavsende lavt.

Jeg skal blot endnu notere, at der blev under Forhandlingerne her i 1927 paastaet paa det bestemteste fra Oppositionens Side, at Formueejere, der havde under 100 000 Kr., vilde overhovedet ingen Gavn faa af denne Lov. Det har dog nu vist sig efter selve den højtærede Finansministers Statistik, at af de 28 000 havde 20 500 Personer under 100 000 Kr. Det er altsaa dog nok mig, der har faaet Ret.

Det er nogle højt besynderlige Betragtninger, der gøres gældende for at bevise det socialdemokratisk-radikale Dogme, at det er de bedst stillede her i Landet, der har faaet Gavn af denne Lov. Jeg skal tillade mig med den højtærede Formands Tiladelse at oplæse nogle Ord, som den højtærede Finansminister sagde om Rentenyderne og Rentier'erne:

„Det er jo heller ikke saadan, at disse Nedsættelser kun er kommet, hvor der var et ringe Udbytte. Det viser allerede den Omstændighed, at det er Rentenydere, der har faaet saa stor en Del af den. Disse Rentenydere har naturligvis deres Kapital anbragt paa den bedste Maade. Hvorfor skulde de anbringe deres Kapital paa en særlig slet Maade? De har kun Kapitalinteresser, kun Rentierinteresser“.

Ja, jeg maa sige, at hos mig vakte det Munterhed, da jeg hørte denne Udtalelse af den højtærede Finansminister — saa ravruskende gal er den. I mange Enkers og gamle Menneskers Øren, som har lavt forrentende Obligationer, eller som har anbragt deres Penge i Aktier, som de ansaa for solide, men som nu kun giver liden eller slet ingen Rente, maa det virkelig lyde som en blodig Spot og som Haan, naar den højtærede Minister siger, at de, der har Penge paa Rente, anbringer dem altid paa bedste Maade. Nej, mange og netop omsigtsfulde Mennesker, der vil værne deres efterladte paa bedst mulig Maade, indsætter jo Pen-

gene i Overformynderiet, og som bekendt er en stor Del af Overformynderiets Midler anbragt til under normal Rente. Derfor har denne Tale om, at disse Rentenydere alle sammen er Folk, der svømmer i Penge, og Folk, der har anbragt deres Kapital paa bedste Maade, intet som helst paa sig.

Der er blandt Rentenyderne Tusinder og atter Tusinder, som, bl. a. ogsaa paa Grund af den ringere Værdi, som Pengene har, lever under ganske overordentlig trykkede Forhold. Og man maa ikke glemme, at det som Regel ikke er Penge, der er faldet ned som Manna fra Himmelen til de paa-gældende; men det er Penge, som er tilvejebragt enten ved deres egen Sparsommelighed og Afsavn eller ved lignende Dyder, udvist fra deres Mænds eller Forældres Side. Nej, det er ikke de bedst stillede, for hvem dette er Tilfældet. De bedst stillede her i Landet, det er Folk, der har anbragt deres Kapitaler til en høj Rente; og de faar jo ingen Del i Lempelserne efter denne Lov. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansminister vil betegne de Folk, der Aar efter Aar har set omtrent hele deres Indtægt forsvinde hos Skatteopkræverne, som de bedst stillede her i Landet. Med Hensyn til det, der undertiden fremkommer om, at der som Følge af de nugældende Regler i visse Tilfælde kan komme nogen, rigtignok kun meget ringe, Eftergivelse for Folk, der har lidt over normal Rente, skal jeg sige, at det er noget, som jeg tror vi fra Venstres Side vil være meget villige til at give Afkald paa.

Med Hensyn til, at det bliver saaledes, som det for os er Hovedsagen, at de, der har under normal Rente, faar Lettelse, vil man maaske sige: Under de nu forbedrede Forhold er der ikke Brug for en saadan Lov. Ja, de nu forbedrede Forhold kan, som jeg ogsaa selv gjorde opmærksom paa, medføre, at vi kan komme længere med Nedsættelsen, gøre Gradueringen mere fuldkommen derved, at vi formindsker det Minimum paa 40 pCt. saa meget, som de finansielle Forhold tillader, men det maa nærmere undersøges i Udvalget. Jeg maa imidlertid paa det allerbestemteste benægte, at der ikke ogsaa under de nuværende Forhold er Brug for en Lov som denne; det er en Lov, der træder til som en, havde jeg nær sagt, nødvendig Støtte, hvis man skal undgaa Kapitalopsparing og Ødelæggelser af forskellig Art som dem, jeg har søgt at skitsere, en nødvendig Hjælp, der træder til i de Aar, hvor Formueudbyttet er ringe, og det er jo som oftest paa Grund af Forhold, der aldeles ikke kan lægges vedkommende